

Tussen hart en degen

Tussen hart en degen

Martine Pauwels

Schrijver: Martine Pauwels
Coverontwerp: Martine Pauwels
ISBN: 9789463420198

© Martine Pauwels

Ierland, oktober 1673

Een jongen reed op een grote, bruine hengst met witte bles over een pad, dat vanuit een boerderij naar een bos liep. Hij leidde zijn rijdier behendig door het steile, groene landschap van county Cork, waar hij thuis was. Zijn hart sloeg sneller dan normaal, want hij verwachtte iemand. Zijn oom had beloofd dat hij terug ging komen. Hij wou naar de haven, toen rumoer in de bossen zijn aandacht trok.

Meteen stopte hij zijn paard en stapte af, waarna hij het dier vastmaakte. Verstopt tussen de struiken, hield hij in de gaten wat er gebeurde. Op het pad tussen de bomen zag hij een koets, waarvan duidelijk een wielas op een steen gebroken was. Bij het rijtuig stond de koetsier, samen met een man en een jong meisje. Het gezelschap werd onder schot gehouden door enkele struikrovers.

De jongen beet op zijn lip en morde inwendig: *"Cathal Dolan en zijn kompanen zijn weer bezig. Ik ga ze vermorzelen."*

Toch beseftte hij dat hij alleen tegen minstens drie gewapende mannen stond. Hij moest het slim aanpakken. Zijn groene ogen vielen opeens op de degen van één van de struikrovers. Het handvat stak uit zijn mantel. De man sloeg er geen acht op. De jongen besloot het er op te wagen.

Hij sprong recht, liep regelrecht naar de man die zijn gezicht bedekt had en greep de degen, voor deze een idee had wat er gaande was. De jongen zijn stoutmoedigheid deed de overvallers even verstoeld staan.

"Dat is heel stom of moedig van je", zei één van de mannen, terwijl hij naar voor trad.

Hij keek de jongen, die hij ongeveer zestien jaar gokte, met een geamuseerde glimlach aan. Het was nieuw voor hem dat

hij in zijn werk onderbroken werd door een overmoedige kerel, die hem onverschrokken aankeek.

"Ik kan hetzelfde van jou zeggen", snauwde de jongen.

"Cathal Dolan, neem ik aan. Dankzij jou doet mijn vader nog amper zaken. Je maakt zijn weg nogal moeilijk bereikbaar."

De man hield even zijn hoofd schuin en keek de jongen van gemiddelde gestalte, met lange, golvende lichtbruine haren en indringend groene ogen even aan. Hij gaf niet graag toe dat diens moed hem raakte.

"Dan neem ik aan dat jij bij de O'Flaherty's hoort", mijmerde hij.

De jongen knikte. Vastberaden bevestigde hij: "Ik ben Tobias O'Flaherty. Mijn vader is misschien een boer, maar mijn oom heeft me leren vechten. Ik zou niet wachten tot hij terug is van de zee."

"Och ja, de beruchte piratenkapitein Seamus O'Flaherty is je oom. Wel, je loopt in mijn weg, rat!" siste Cathal Dolan woest, waarna hij zijn degen greep en uithaalde naar de knaap, die tot zijn grote verwondering zich verdedigde met het wapen dat hij van zijn kompaan gestolen had.

Tobias had zijn plan klaar. Hij merkte dat Cathal zijn pistool op hem richtte en sprong opzij, waarna de kogel regelrecht in de man die hem langs achter wou aanvallen, terechtkwam. Hij liep hierna enkel passen dichterbij naar de kust. Drie personen staarden hem verbaasd aan. De twee mannen waren duidelijk ontzet, terwijl het fraai uitgedoste jonge meisje dat bij hen stond onder de indruk was van de stoutmoedigheid van haar redder.

Hij voelde de heldere, blauwe ogen van het meisje op hem gericht en probeerde haar blik te negeren. Het was voor hem vreemd om een meisje naar hem te weten gapen, maar op dat moment moest hij eerst zien dat hij het er levend vanaf bracht.

Cathal had herladen, maar opeens dook Tobias weer voor zijn schot, kroop enkele passen verder en greep het pistool van de dode overvaller. De derde gemaskerde man, die de

gijzelaars onder schot hield, werd zenuwachtig, omdat het uit de hand begon te lopen.

De bendeleider wist dat hij niet meer kon herladen. Op dat moment hoorde hij dat er nog paarden naderden, waarna hij samen met zijn kompaan vertrok.

Tobias had geen idee of hij nu opgelucht of teleurgesteld was, maar hij merkte dat dedeftig uitgedoste man van tegen de veertig die bij de koest stond, blij was dat hij het dankzij de jongen nog levend en met al zijn bezittingen kon navertellen. Zijn hoofd was gesierd met een lange, weelderig krullende pruik, vervaardigd van bruine haren, terwijl het meisje naast hem een fraaie, satijnen jurk droeg. Haar lange donkerbruine haren waren sierlijk opgestoken.

"Ik ben Arthur O'Leary", zei de man. "Ik was op weg naar Kinsale, om mijn dochter naar de kleermaker te brengen, toen onze koets het begaf en die mannen ..."

"Vader, ik denk dat hij ook wel ziet dat de koets kapot is", onderbrak het meisje hem.

"Wielas over", zuchtte de koetsier.

"Mijn vader en broers kunnen dat wel fiksen", zei Tobias opeens. "Onze boerderij is wat verderop. Het is niet echt chique, maar jullie zijn welkom. Ik zou het paard meenemen, als ik van jullie was."

Hierna ging hij even terug tussen de struiken en kwam iets later met zijn eigen rijdier terug. Hij klom in het zadel, terwijl de koetsier het koetspaard uitspande en besloot dat meneer O'Leary en zijn dochter er op konden zitten.

"Meen je dat?" snauwde meneer O'Leary. "Ik ben als de dood voor die beesten. Wat denk jij, Caitriona?"

Het meisje moest lachen. Met een zetje van de koetsier liet ze zich in amazonezit op het grote, zware dier zetten. Ze keek naar Tobias en glimlachte. Nu zaten ze ongeveer op dezelfde hoogte. Tobias merkte dat hij rood aanliep. Hij schatte dat Caitriona ongeveer even oud was als hijzelf, hooguit een jaar jonger.